

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίαν δρ. 8.—

Ἑτησίαν φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος > 4,50

Ἑξάμηνος > 5,50

Τετμήνηνος > 2,50

Τετμήνηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15, Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Νοεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 51

31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 397)

Τὸ Γενναῖο Ἑλληρόπουλο ἔχει δύο βιβλία πολὺ διδακτικά, ποὺ τὸν ἐφώτισαν καὶ τάχαπὼ ὥσάν νά εἶχαν ψυχὴ· ἔχει καὶ μιά φωτογραφία τοῦ πατέρα του, χαρισμένης αὐτὸν ἀπὸ χορῶνα. Δυὸ τὰ βιβλία καὶ ἓνα ἡ φωτογραφία, τρία Εἴμαστε ἐν τάξει.—Ὁ Ἡρώς τῆς Γραβιάς δὲν θὰ ξεχνούσε καὶ τὰ γράμματά του, συγγενικά ἢ φιλικά.—Τὸ Πανελλήνιον Ὀνειρο, ἐκτός ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ Βέργ, ἓνα Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν καὶ ἓνα ἄλλο μὲ κάρτες.—Ὁ Ἀθως πρῶτα-πρῶτα τὸ σκυλί του, τὸν χαϊδεμένο του Dach.—Τὸ Ἑλληρόπουλο τὸ πουλάκι του, ἓνα πουλάκι Ἰνδικὸ πολὺ ὠραῖο, ἔπειτα τὸ νεκρί του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ψοφήσῃ, καὶ τέλος τὸ χρυσὸ τοῦ κλουβάκι, ποὺ γράφει ἀπ' ἑξὼ τὸνομά του «Πιπίνος». Δηλαδὴ ὅλα γιὰ τὸ πουλάκι.—Τὸ Ἐνδοξο Σοῦλι, πρῶτα-πρῶτα ἓνα καρβέλι ψωμί. Καὶ ὁ λόγος, προσθέτει, εὐνόητος: τρεῖς μέρες ἔχω νὰ βάλω στὸ στόμα μου.» Ὡστε θὰ ἔσωζε τὸ ψωμί... ποὺ δὲν ἔχει!—Ἡ Δύρα τοῦ Ἀρίονος τὴ Γραμματολογία τῆς, τὴ Βοτανικὴ Συλλογὴ τῆς (ὦ, τὴ φυλάγει σάν τὰ μάτια τῆς!) καὶ ἓνα μενταλιονάκι, ποὺ ἔχει μέσα τὴν εἰκόνα μιᾶς φίλης τῆς.—Ἡ Ἡρώς Ἑλληροπούλα θὰ ἔσωζε πρῶτα-πρῶτα ἓνα παλληκάρι, ἓνα Ἑλληνα Στρατιώτη, εἰκονισμένο σὲ μιά φωτογραφία, ποὺ ἀπ' τὴν πολυκαιρία εἶνε σάν κουρέλι· ἀλλὰ τι μ' αὐτό, ἀφοῦ εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ μπαμπά τῆς; Δεύτερο, ἓνα μάτσο γράμματα «σταλμένα ἀπὸ τὴν πιστὴ τῆς φιλενάδα, ὅταν ἦταν μακριὰ κλεισμένη σὲ μιά Σχολή». Καὶ τρίτο, ἓνα Γαλλικὸ βιβλίον, χαρισμένο ἀπὸ τὴ χρυσὴ τῆς δασκάλα, ποὺ τώρα πιά δὲν εἶνε κοντά τῆς.

Λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τῆς Ἡρωίδος Ἑλληροπούλας εἶνε μιά ἀπὸ τῆς καλλίτερες. Ὅχι μόνον γιὰ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ποὺ φανερώγει, ἀλλὰ προπάντων γιὰτὶ σώζει τρία πράγματα ἀληθινὰ πολὺτιμα γι' αὐτὴ καὶ ἀναντικατάστατα. Αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔσωζαν ἔξωφρα μιά Γραμματολογία, ἓνα βιβλίον τοῦ Βέργ, ἓνα ψωμί, ἓνα ρολόγι, τὰ χρησιμὰ τοὺς ἀκόμη, θὰ ξαναβρῖσκον ἀπ' αὐτὰ μετὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἑαυτοῦ τοὺς ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Μιά βοτανικὴ Συλλογὴ, ἔ βέβαια! δύσκολα ξαναγίνεται καὶ πάντα θέλει κανεὶς τὴ δικήν του. Ὁ κόσμος ὅμως εἶνε γεμάτος ἀπὸ Γραμματολόγους. Ἀλλὰ ξαναγίνεται ἡ παλιὰ φωτογραφία τοῦ

Μπαμπά, ποὺ τὸν παριστᾷ Στρατιώτη; ξαναβρίσκονται τὰ γράμματα τῆς πιστῆς φίλης ἢ τὸ ἐνθύμιον τῆς χρυσῆς δασκάλας; Ἐτοί ἡ Ἡρώς Ἑλληροπούλα ἀπαντᾷ καὶ ὠραία καὶ πιστά. Γιατὶ κατάλαβε τελειῶς τὴν ἐρώτησί μας.—Ἀπ' αὐτὸ τὸ σωρὸ, ἂν καὶ δὲν ἔχω τόπο νὰ τῆς ἀναλύσω, ξεχωρίζω ἀκόμη καὶ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐξῆς: Ἑλληνοῦ Ὀρειῶνον, Ναυτάκι τῆς Ἀθήνων, Ἡρώς Βελισσαρίου, Ὀρεινοῦ Βοσπόρου, Ἀγκυρίου, Ἀγριόπαπας, Μικροῦ Εὐδώνου, Ἰεροῦ Ἀγῶνος, Ἑγγλεζάκι, Ὀρειῶνον τοῦ Δικαίου (αὐτὴ εἶνε καὶ σὲ στίχους, ἀλλὰ πολὺ πετυχημένους.) Τίτλον, Ἑλληνοῦ Ὀρεινοῦ, Ἀειδέως, (ἂ, τὸν λιχουδὴ! θὰ ἔσωζε καὶ μπακλαβάδες!..), Μαρίδας τοῦ Φαλήρου καὶ Ἀδῆς τοῦ Ἑλληνοῦ (καὶ αὐτῆς ἐπίσης καλογραμμένη.) Εἶνε καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά ἄλλες, ἀλλὰ... καταμουντζουρμένες.

«Πάλι καλὰ ποὺ ἔμειναν καὶ τόσες...» (Σελ. 407, σελ. α')

Ἔρχεται τώρα ἓνας ἄλλος σωρὸς, ποὺ ἀπέξω ἡ Ἀγάπη, μὲ κόκκινο μολύβι ἔχει γράψῃ: «Ἀπαντήσεις πρὸ πρωτοτύπων, εἶτε σὸ νόημα, εἶτε σὴν ἔκφρασι». Καὶ νὰ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀπάντησις τοῦ Πειρακτηρίου, πολὺ νόστιμη, ἐξυπνότατη, ἔπειτα τῆς Δευτεριάς στοὺς Σκλάβους, αἰσθηματικὴ καὶ ἐνδοσυϊώδης, ἔπειτα τοῦ Ἀπογόνο τοῦ Καίσαρος, τοῦ Παγκοσμίου Ὀνειρο, τοῦ Φότου Ἀστρου (σὲ ὠραίους δεκαπεντασὺλλάβους,) τοῦ Φαίδρου, τῆς Ὀλεμπίας Γ. Γεωργιάδου, τοῦ Διον. Γερ. Μεταξᾶ, τοῦ Ὀρεινοῦ Ὀρεινοῦ κτλ. Δυστυχῶς εἰλικρινῶς ποὺ δὲν μπορῶ νὰν τιγράω ἐδῶ μερικὲς ποὺ ἀξίζουν. Εἶνε τόσο ἐκτεταμένες! Καὶ δυστυχῶς δὲν θὰ καταλαβαίνατε τίποτε ἀπὸ ἀποσπάσματα. Ἐξάφρα τὸ ποίημα τοῦ Φότου Ἀστρου, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε, ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ δώσω ἐδῶ ὁλόκληρο. Ἀλλὰ θὰ ἔπαινε σχεδὸν μιά στήλη. Καὶ τί θὰ τοὺς ἔκανα τότε τοὺς ἄλλους;

Ἀλήθεια, πολὺ πρὸ σύντομης εἶνε ἡ ἐμμετρη καὶ δασειοτάτη ἀπάντησις τοῦ Διαιτητοῦ Ἀστρου ἀπάντησις χωρὶς εἰρὸν καὶ χωρὶς λογικὴ, πληθύνουσα ἀνοησιῶν, ὅπως τὴν χαρακτηρίζει ὁ ἱδιός. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν δημοσιεύεται ἡ σοβρὰ καὶ λογικωτάτη τοῦ Φότου Ἀστρου, ἄδικον θάταν νὰ πιάσῃ, ἔστω καὶ λιγώτερο τόπο, αὐτὴ. Ἀς ἴδουμε λοιπὸν μερικὲς πρὸ σύντομες. Ἡ Ἀνθή, λακωνικὴ καὶ καλλιγράφος, ξεχωρίζε

μόνο την εικόνα του μπαμπά της, που είχε γι' αυτή «τό πιό αγαπητό, τό πιό ιερό και πολύτιμο κειμήλιο». — «Ο Άρης άπαντά: «Αγαπητέ Άνσνιά. Έν περιπτώσει τορπιλλισμού ή ναυαγίου, θα έπαιρνα μαζί μου τέσσερις ζώες με σωσίβια: καί έν περιπτώσει πυρκαϊάς, τρεις κουβάδες νερό. Για σένα, σέ συμβούλευω νά πάρης ένα φαλλίδι και λίγες καρφίτσες. Τό γιατί τό ξέρεις». — «Οχι, μά την άλληθεα...» — «Ο Νικητής της Αθλον διαλέγει πρώτα τό γραφεϊό του, (ένα παληό βενετσάνικο έπιπλο, κληρονομιά του παππού του) έπειτα τό περιεχόμενο ενός συρταριού του, δηλαδή τά φιλολογικά του πρωτόλεια (πολύ εύλογο!) και τέλος τη γατίτσα του, τη Λορελάι. — Τό Ναντάκι των Σπετσών εξαγνίζει τάς 200 λέξεις με νόστιμη φλυαρία, γιά νά μή' πη τίποτα. Στο τέλος όμως ανακαλύπτει ότι λείπουν λίγες λέξεις και προσθέτει σέ ύπερδωράρο, ότι θα έσωζε: τη Χημεία του, ένα φανταστικό βιβλίο «Μηχανοχημικοβιομηχανικά Γνώσεις» και... τό βιβλίο της μνήμης του. (Έ, άν δέν έτρελαινότο από τό φόβο του, αυτό πάντα θα τό είχε). — Τό «Ελληνικόν Στέμμα» θα έπαιρνε τό πουργι- του με τέσσερις λίρες (πάλι καλά!) και τη Συλλογή των Γραμματοσήμων του. Αλλά τό τρίτο τό άφίνει άδριανό, με την παρηγορησι: «Αυτό θα τό ιδή κανείς την τελευταία στιγμή, την κρίσιμον στιγμήν του κινδύνου». — Και τέλος ή «Όλγα Χρήδρησλου άπαντά ως εξής: «Έν περιπτώσει κινδύνου, θα έπαιρνα μαζί μου: Ιον ένα σακκι άλευρι, 2ον ένα σακκι ζάχαρη και 3ον ένα σακκι πατάτες». Και προσθέτει τό άμίμητο: «Σημ. Έάν ύπάρχουν» (*). — Για φαντασθήτε όμως και την Όλγα μας φορτωμένη με τά τρία αυτά σακκία! Ά, μά θα συστήσω του κυρίου Βώττη νά την ζωγραφίσω, κι' άς μή την ξέρη. Πολύ χαρακτηριστικό: Από τόν σωρό αυτό, ούτ' ένα γραμμάτι δέν βρέθηκε μουντζουρωμένο. Λίγα, αλλά όλα καλά. Και ή διάλασσατά έσεβάσθη...»

«Ο σωρός που άκολουθεί είχε ακόμα μικρότερος. Άλλ' άπέξω, ή ίδια ή Διάπλασις, με χουσό μολύβι, έχει γράψη: «Η καλλίτερος άπάντησις». Συμφωνώ κ' εγώ: αλλά μόνο μία αντίρρηση έχω: γιά την άπάντησι της Ηροδώς Ελληνόπουλας. Κι' αυτή έπρεπε νά βρίσκεται κ' αυτό τό σωρό. Θα τό πώ της κυρίας Διαπλάσεως...»

«Ας ιδούμε τώρα και της άλλης:

«Τρία πράγματα μου είχε στον κόσμο προσφιλή, ύστερ' από της Ιδέας, — Θεό, Άγίους, Πατρίδα, — και τά πρόσωπα, — γονείς, φίλους κτλ. Τό πρώτο, τό αγιότερο, είχε ο Σταυρός με τό Τιμό Ευλό που μου έχάρισε ο Πατριάρχης Δαμιανός, όταν ήμουν παιδάκι. Είχε ο οδηγός μου, ο προστάτης μου, ο αυστηρός κριτής που μου δείχνει πάντοτε τόν ίσιο δρόμο και που στής δύσκολης στιγμής μου δίνει θάρρος. Τό δεύτερο είχε ένα μικρό τετράδιο με στίχους μου αδιάβαστους και άδημοσίευτους. Κάθε σελίδα του, μία σελίδα της ζωής μου κάθε τραγούδι του, της καρδιάς μου ένα κομμάτι. Τό Έγώ μου όλόκληρο εκεί—μέσα... Τό τρίτο είχε ή άγαπημένη μου συλλογή γραμματοσήμων, που έμεγάλωσε με τόσων χρόνων κόπους και ύπομονή. Μου προσέφεραν γι' αυτήν 10.000, μά πούλα κανείς τό παιδί του; Αυτά τά τρία πράγματα που τόσο αγαπώ, γιατί τό πρώτο είχε ή σωτηρία της ψυχής μου, τό δεύτερο της καρδιάς μου ο καθρέπτης και τό τρίτο ή χαρά των ματιών μου, τά έχω πάντα κοντά μου. Σε μία στιγμή κινδύνου, ο σταυρός θα περαστή στο λαιμό μου, τό τετράδιο θα κρυφτή στην πιό βαθείά μου τσέπη και... θα φορτωθώ όπως όπως τούς τρεις όγκώδεις τόμους της συλλογής.

«Θά μπορούσα γι' αυτά νά γράψω κόλλες όλόκληρες μά... ή 200 λέξεις τελειώνουν, και δέν μου μέ μείνει παρά νά ύπογραφώ: — Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος».

«Μέσα σ' ένα μικρό κασελάκι που φυλάω τά βιβλία μου, έχω κλείσει και τά πειό αγαπημένα μου πράγματα. Και πρώτα-πρώτα ένα μεγάλο τετράδιο μ' εκατό σχεδόν φύλλα. Έξή χρόνια τώρα τό έχω, από τότε που ήμουν μικρό παιδάκι ακόμα! Έκει μέσα, στίς πρώτες-πρώτες σελίδες του, έχω γραμμένα τά πρώτα μου ποιήματα, τίς πρώτες μου σκέψεις, που τότε μ' έκαναν νά τά θαυμάζω κ' εγώ ο ίδιος, και τώρα νά γελώ μ' αυτά και νά μελαγχολώ μαζί. Κάποτε έγραφα εκεί μέσα και τό Ημερολόγιο μου. Σάν γυρίζω ένα-ένα τά φύλλα του, τί άναμνήσεις μου φέρει, πόσα μου έμπναι στην ψυχή μου... Τό τετράδιο αυτό, δέν άφί- νω κανένα νά τ' άνοίξη. Τό κρατώ ζηλότυπα μονάχα γιά τόν εαυτό μου, γιατί τ' άγαπώ πολύ!...

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 398.

«Τίποτε άλλο παρά τόν εαυτόν του. (Σελ. 406 στηλ. 6'.)

«Έπειτα έρχεται μία παληά μου φωτογραφία, παλαιότερη κι' άπ' τό τετράδιο. Πριν ακόμα γίνω συνδρομητής της Διαπλάσεως, την έβγαλα με τό σκοπό νά έγγραφώ στη Διάπλασι, νά βραβευθώ και νά την δημοσιεύσω. Ο πόθος μου πραγματοποιήθηκε. Αλλά δέν έδημοσίευσά αυτή τη φωτογραφία! Την έφύλαξα όμως καλύτερο από κάθε άλλη, και με συγκίνησι την βλέπω κάποτε.

«Και τέλος με την ίδια στοργή φυλάω σ' ένα κουτί μικρό, μερικά γραμμάτια των φίλων μου και των οικείων μου, που τόσο μ' άρέσει νά τά ξαναδιαβάω συχνά, γιατί νουθώ τά λόγια τους νάρχωνται όλόια άπ' τη πηγή της Άγάπης (*). — Ελληνικόν Γ. Δεσφδες.»

«Η Άκτις της Εύτυχίας που θα έσωζε ένα φάκελλο, που έχει μέσα τό δίπλωμά της, ένα κουτί με τά γραμμάτια της και μία εικόνα της Παναγίας, «ούτε χρυσή, ούτε άσημένια, αλλά παληά εικόνα ζωγραφισμένη σέ ξύλο», έτσι εύγλωττα εξακολουθεί και τελειώνει:

«Ω καλή μου Παναγία, έλπίς και παρηγοριά κάθε άπελπισμένου και δυστυχούς, συμπονετική μητέρα κάθε όρφανού, μεγάλη προστάτις κάθε μικρού και άδυνάτου, μοναχό καταφύγιο κάθε άπεγνωσμένου, πόσα σου χρεαστώ! Ω καλή μου Παναγία, πόσες φορές, σέ στιγμές άπεριγράπτου θλίψεως και άπογοώσεως, δέν έξωμολογήθηκα τόν πόνο μου, δέν έχυσα θερμά δάκρυα μπροστά στη όχρά και λυπημένη Σου μορφή, και τό γλυκύ Σου βλέμμα έχυσε βάλαμο παρηγοριάς στη θλιμμένη ψυχή μου, έχάρισε την έλπίδα, τό θάρρος, την χαρά...»

«Ο Κωνσταντίνος Ε. Μουσοφής, που θα έσωζε ένα παληό καρνοφύλλι, οικογενειακόν κειμήλιο, έπειτα μία εικόνα της Άγίας Σοφίας και τέλος της εικόνας του Κωνσταντίνου Κανάρη και του Ρήγα του Φεραίου, φιλοτεχνεί μία άπάντησι που την διαπνέει τό ζωηρότερο πατριωτικό αίσθημα. — Ο Έλευθέριος Ν. Αρσινόου, που δέν μ' άς λέγε τής προτιμήσεις του, δικαιολογείται με τη σω- στη κ' έξυπνη παρατήρησι:

«Έίνε άδύνατον νά ύπολογίσω κανείς, και μά- λιστα ένα παιδί, τι θα έσωζε εις μίαν πυρκαϊά, ή εις έν ναύαγιο, ή εις μίαν πλημμύραν, όπου δέν θα έσκέπτετο τίποτε άλλο παρά τόν εαυτόν του, αφού μάλιστα πολλάκις και μητέρες ακόμη, εις μίαν πυρκαϊά έλησμονήσαν έν τη παραζάλη των νά σώσουν τά μικρά τους τέ- κνα, ή εκράτουν τό πολυτιμώτερον των πράγ- μα και τό έρριχναν εις την θάλασσαν κατά τό ναύαγιο, άλλοι δέ άντι νά λάβουν ένα μεγάλο κομμάτι ξύλου, διά νά σωθούν, έπληραν ένα κομ- μάτι σίδερο και επνίγησαν!»

Αλλά ιδίτε πόσο ζωηρή, παραστατική και έξυπνη είχε αυτή ή άπάντησι του Λεωνίδα Μπι- τσάκου: «Αγαπητή μου Διάπλασις. Από τότε που είδα την ερώτησιν στο φύλλο σου, έσκέπτο- μιν ποιά είχε τά πειό αγαπητά μου πράγματα. — Και έτσι περνούσαν ή ήμέρες και έπλησίαζε νά τελειώση ή προθεσμία, χωρίς νά σου άπαντή- σω τίποτε. Αλλά φαίνεται πως αυτά τά συλ- λογιζόμενα και στον ύπνο μου, γιατί τά μεσά- νικτα άκουσα φωνές, κακό, πυροβολισμούς. Ση- κώνομαι τρομαγμένος και βλέπω, ότι τό σπίτι είχε πιάση φωτιά. Τρέχω γιά νά σώσω τίποτε, άρπάζω ένα σωρό πράγματα, πέφτω, ξανασηκώνομαι, ξαναπέφτω. Άρπαζα ό,τι πράγματα εύρισκα μπροστά μου, έπεφτα, έμ- περδενόμουν, έσκόνταφα, αλλά δέν έκανα τίποτε. Τά πετώ όλα επί- τέλους και τρέχω νά φύγω, νά μ'ήν

καώ. Αλλά όταν ευρέθηκα έν άσφαλεία μαζί με τούς δικούς μου, είδα ότι κρατούσα σφιχτά: ένα πεντάλ του ποδηλάτου μου, τόν φακό του κινηματογράφου μου, και δύο ξεχειμωμένα φύλλα από τά Παραμύθια του Άνδρεσεν. Κατάλαβα τότε, ότι τά πολυτιμώτερα πράγματά μου ήσαν: τό ποδήλατο, ο κινηματογράφος και τά Παραμύθια του Άνδρεσεν. Και έξύπνησα πρωί-πρωί, γιά νά σου τό γράψω.»

Δέν έχω δικήν που ξεχωρίζω τό γραμμάτι του Λεωνίδα Μπι- τσάκου: Άδύνατο νά μή σ' άρέσει, όσο σχεδόν και... τό δικό σας.

Αλλά κατά την ιδέα μου, ή καλλίτερη άπ' όλες άπάντησι είχε αυτή της Άννης, που την άφισα επίτηδες τελευταία. Είχε πε- ριττό νά σ' άς την εξηγήσω ή νά σ' άς την επαινέσω: γιατί είμαι βέβαιος ότι θα σ' άς κάμη άμέσως την έντύπωσι που έκαμε και σέ μάς και ό,ι μόνο αυτό, αλλά και ότι καθένας σας θάαναγνω- ρίσει πως είχε άνώτερη... κι' άπ' τη δική του:

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 399.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΤΗΣ 31ης ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άννη [25 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λεωνίδα [20 Ε]. —

Έλευθέριος Ν. Αρσινόου [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρώς Έλλη- νοπούλα [17 Ε]. — Έλληνικόν Ίδεσδες [16 Ε]. — Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος [16 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [15 Ε] εις έκα- στον): Άκτις της Εύτυχίας, Κωνσταντίνος Ε. Μουσοφής, Όλγα Χρήδρησλου, Έλλη- νικόν Στέμμα, Φώτος Άστρος, Ναντάκι των Σπετσών, Νικητής της Αθλον, Δάττω Ά- στήρ, Άνθη, Άρης και οι λοιποί του σω- ρού του σημειωμένου με κόκκινο μολύβι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10 Ε] εις έκαστον:) Άννα του Αόινος, Έλληνόπουλο, Γενναίος Έλληνόπουλο, Φιλοποίμνη, Πρόσκοπος, Έλε- νάκι, Χαρίκλεια Μπούμπα, Σταμάτης Δελα- κούσος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8 Ε] εις έκαστον:) Έλληνική Άγλη, Ίδεσδες Έλλάς, Δοξής της Ήπειρου, Δάφνης Στέφανος και οι λοι- πói αναφερόμενοι από τόν σωρόν τόν ση- μειωμένον με μπλε μολύβι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [5 Ε] εις έκαστον:) Όλοι οι λοιποί, όσοι αναφέρον- ται εις την κρίσιν.

«Την κούκλα μου, τη γάτα μου και τόν κουμπάρ μου...» (Σελ. 407, στ. 4.)

Γυρίζοντας στάς Αθήνας, — χωρίς επεί- σόδιο αυτή τη φορά, — εκάλεσα άμέσως τό οικογενειακό συμβού- λιο και τούς έδειξα της άπάντησεως που είχα ξεκαθαρίση: «Πάλι καλά που έμειναν τόσες, ύστερ' από ένα τέτοιο ναύαγιο!» ειπε ή Κική, ξυγίζοντας στά χέρια της τόν σωρό. Τούς διάβασα την «κρίσι» που είχα γράψη στην Άλγινά. Συμφώνησαν όλες, έκαμα διάφορα άλογο παίγνια, που τά παραλείπω, επικύρωσε ή Διά- πλασις κ' έτσι έγραψα και τόν άκόλουθο Πίνακα:

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα ύπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ο Πετράκης εγνώρισε και τό μέ- τωπο, που τό έσκίαζαν έλαφρά τά σγου- ρόμαλλα, και τά πυκνά φρύδια, και τη λεπτή μύτη, και τό χρυσόξανθο μυστάκι του πατέρα του.

Ήταν δυνατό;... Τόν πατέρα του είχε τώρα μπροστά του; Ή μήν έχασε τά λογικά;...

Κάτω, στο χαλί, ήταν πεσμένο ένα γραμμάτι. Χλωμός, τρέμων, ο Πετράκης έπλησίασε τόν φάκελλο στην άκτινα του φαναριού του κ' έδιάβασε:

Κυρίους Καντέν και Μπερώ, όδός «Ειρήνης»

Δέν χωρούσε πιά άμφιβολία! Ο Πε- τράκης έξαφνα θυμήθηκε. Τόνομα Καν- τέν, που του φάνηκε εξ άρχης γνώριμο, τό είχε διαβάση στο γραμμάτι που είχε σταλθή στην όδον Ρενων 35 και που τό είχε άνοίξη, με την έλπίδα νά μάθη που έμενε ο πατέρας του... «Ω, άνέκφραστη εύτυχία! Στο βάθος της άβύσσου, έτοι- μος πιά νά ύποκύψη, ο Πετράκης εύρι- σκε επιτέλους τη σωτηρία, την απολύ- τρωσι, την εκπλήρωσι του πιό θερμού του πόθου!...

Σηκώθηκε όρμητικά και, ψάχνοντας με τό φανάρι του, βρήκε τό κουμπι του

ήλεκτρικού και τό γύρισε. Ήθελε νά φωτισθώ καλά τό δωμάτιο, γιά νά τόν γνωρίση ο πατέρας του άμέσως. (Κι' αυτή την άπρόοπτη φωταψία είχαν ιδή από τόν δρόμο οι κλέφτες, κι' έτρόμα- ξαν). Έπειτα ο μικρός στάθηκε, με τό πρόσωπο γελαστό, περιμένων τό ξύπνημα του πατέρα του...

Ο Παύλος Μπερώ, που τόν ένώ- χλησε τό φως, κουνήθηκε λίγο στο χρεσ- βάτι του κ' άξαφνα άνοιξε τά μάτια. Άλλ' όταν είδε μπροστά του τόν Πε- τράκη, ένόμισε ότι άνειρεύετο.

Τότε ο μικρός έφώναξε: — Πατέρα μου!... άχ, πατέρα μου!... (*)

Και στην άγκαλιά που άνοιξε γιά νά τόν δεχθώ, έπεσε χύνων άτελείωτα δά- κρυα χαράς. Έτσι άνακουρίστηκε άπ' όλο τό βάρος που είχε μέσα του, έτσι λησμονήσε σέ λίγες στιγμές όλη την ά- γωνία, όλους τούς πόνους, όλες της στε- στερήσεις των τελευταίων έδωμάτων...

Εχρησάσθησαν πολλές εξηγήσεις, γιά νά έννοήση ο Παύλος Μπερώ πως ο Πετράκης βρέθηκε, νύκτα όρα, στο σπίτι του, χωρίς νά του άνοίξη κανένας την πόρτα!... Όταν επιτέλους ένόησε πως συνέβη τό θαύμα, θέλησε νά σηκωθώ, νά ντυθώ και νά τρέξη άμέσως νά είδοποι- ήση άμέσως την Άστυνομία, γιά νά συλ- (*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 400.

Ποιον άπό τά μαθήματά σας ερωτιμάτε και διατί;

Απαντήσεις δεκτά μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Οι όροι μένουν ίδιοι. Για τούς νέους όμως συνδρομητές, ή γιά όσους τούς ξε- χασαν, τούς ξαναλείει ή Διάπλασις στη σημερινή άλληλογραφία. Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ληθώ ο περιζήτος παραμέντης. Αλλά ο Πετράκης τόν παρακάλεσε νά μήν κά- μη τίποτα.

— Φάνηκε καλός σέ μένα, μπαμπά, ειπε. «Αν δέν ήταν αυτός, θα πέθαινα της πείνας ή θάαναγκάζομουν νά γυρίσω στη Χάρη χωρίς νά σέ ιδώ. Άλήθεια ήθελε νά με κινή κλέφτη αλλά μήπως θα τό κατάσβηναν πατέ; Πάντα στο τέ- λος θα του έρευνα. Όπωςδήποτε, τη σημερινή μου εύτυχία 'ς αυτό τόν άν- θρωπο την χρεαστώ.

Και γεμιστος όνκτο έπρόσθεσε:

— Έπειτα κ' ή κακομοίρα εκείνη ή Καρακάξα... τόσο καλή! Άς είναι όμως... πάντα και μέρα θα τούς τσακώσουν.

Κλαίων και συγχρόνως γελών, ο Παύ- λος Μπερώ δέν έχόρτανε νάγκαιλάξη και νά φιλή τόν αγαπημένο του γιό. Έπειτα, συλλογισθείς ότι θα είχε ανάγκη νά αναπαύθώ, ύστερ' από τέτοια πει- κέτσια, πήρε κοντά στο δικό του ένα προχειρό τραπέζιτιχο κρεβάτι. Έπ' αστερ' από μία όρα, πατέρας και γιός κοι- μούνταν πλαί-πλαί χειροποίητοι. και στα δύο πρόσωπά τους, που έμοιαζαν τόσο, έδλεπες την ίδια έκφρασι ευδαιμο- νίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ Ή όρατα ζωή ξαναρχίζει.

Τό πρώι, άλλη εύχάριστη έκπληξις

και για τους δυο, που βρέθηκαν πάλι ο ένας κοντά στον άλλον.

Και οι δυο είχαν υποφέρει αρκετά στη ζωή και τους έφαινετο ότι η σημερινή ευτυχία τους αποζημιώνει για όλες της κακές περασμένες ημέρες. Θυμούνταν χίλια πράγματα, χίλιες λεπτομέρειες. Θυμάσαι το; θυμάσαι κείνο; ρωτούσαν διαρκώς ο ένας τον άλλον. Κ' η αναμνήσεις αυτές τους έκαναν να γελούν φαιδρότατα.

Ο Παύλος Μπερώ συμφώνησε με τον συντάξιό του να πάρει άδεια μερικόν ημερών, για να της άριερωσε εξ ολοκλήρου στον γιό του. Έτσι ξανάρχισαν η παλιές ώρες έκδρομες. Έγχευμάτιζαν στα έστιατόρια των Ήλυσιών και δειπνοῦσαν στα μεγάλα ξενοδοχεία των βουλεβάρτων. Ο Παύλος Μπερώ δεν έπαυε να ρωτά τον Πετράκη για όλα όσα του συνέβησαν κατά το διάστημα του χωρισμού τους και προπάντων από

μια κάρτα από τη μικρή Βιολέττα. Η αρρώστη είχε ωφεληθῆ πολύ από τη διαμονή της στη Μαδέρα. Η υγεία της από μέρα σε μέρα πήγαινε καλλίτερα και ο κύριος Λακρουά έδεδάωνε, ότι η καλή συντροφιά του Πετράκη, τόσο ευχάριστη για την κόρη του, είχε συντελέσει 'ς το ξεγύρισμά της περισσότερο απ' όλα τα γιατρικά.

Το γράμμα έτελείωνε με την ελπίδα ότι θα ξαναβλέποντο γρήγορα, όταν η θαλαμηγός θάγκυροβολούσε πάλι στη θάλασσα της Μάγχης.

— Να ιδούμε όμως που θα είμαι τότε εγώ, ψιθύρισε ο Πετράκης.

Ο κ. Μπερώ δεν αποκρίθηκε τίποτε. Έσυλλογίζετο κι' αυτός για το μέλλον του παιδιού του, που ήταν τώρα στα χέρια του.

Βέβαια που η ζωή της αργίας και της διασκεδάσεως, των έκδρομων και των περιπάτων, δεν μπορούσε να εξακολου-

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ήταν πραγματικώς η φάλαίνα του νοτίου ήμισφαιρίου, δόλομαυρη και με κεφάλι πίο πλακωτό από τη φάλαίνα του βορείου. Και συχνά, από τα ρουθούνια της, έσφενδονίζε σε μεγάλο ύψος μια στήλη ατμού ή νερού, — γιατί οι ζωολόγοι κ' οι φαλαίνοθηροι δεν συμφωνούν 'ς αυτό το ζήτημα. Άλλοι λέγουν, ότι η φάλαίνα βγάζει αέρα και άλλοι νερό. Πιθανώτατα εκείνο που σφενδονίζεται ψηλά είναι ατμός, που μόλις έλθει 'ς επαφή με τον ψυχρό αέρα, συμπυκνώνεται και ξαναπέφτει σά βροχή.

Έτσι η παρουσία του θαλασσινού ματοφόρου άπασχολούσε πολύ τους άποίκους κι' ο Πέγκροφ θύμωνε, γιατί τον έβγαζε, χωρίς να θέλη, από την εργασία του. Στο τέλος κατέντησε να έπιθυμή τη φάλαίνα εκείνη, όπως ένα παιδί το παιχνίδι που του άπαγορεύουν. Τη νύκτα την ώνειρεύετο και παραμιλούσε. Βεβαίωτα που αν είχε τα μέσα, αν η βάρκα μπορούσε να βγή 'ς' άνοικτά, δεν θα έδισταζε να την κυνηγήσει.

Άλλα εκείνο που δεν μπορούσαν να κάμουν οι άποικοι, τώκαμε γι' αυτούς η τύχη και σῆς 2 του μηνος, η φωνές του Νάβ, από το παράθυρο της κουζίνας, ανήγγειλαν, ότι η φάλαίνα έξώκειλε στακρογιάλι.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Γεδεών, που έτοιμάζοντο να πάνε στο κυνήγι, άφισαν τα τουφέκια τους, ο Πέγκροφ πέταξε το σκεπάρνι του, ο Κύρος Σμιθ κι' ο Νάβ ένώθηκαν με τους συντρόφους των κι' όλοι μαζί έτρεξαν στο μέρος όπου το κήτος είχε πέσει έξω.

Αυτό συνέβη στο άκρωτήρι του Ναυαγίου, τρία μίλλια από το Γρανίτινο Παλάτι, στην άμμουδιά, που την είχε ξεσκεπάσει η άμπωτις. Ήταν λοιπόν πιθανόν ότι η φάλαίνα δεν θα μπορούσε να γλυτώσει. Όπωσδήποτε, έπρεπε να τρέξουν γρήγορα, για να της κόψουν εν άνάγκη την υποχώρησι. Ωπλισμένοι με λιστούς και σιδερόφρακτα ρόπαλα, πέρασαν το γεφύρι της Ευχαριστίας, κατέβηκαν την δεξιά όχθη του ποταμού, βγήκαν 'ς' ακρογιάλι και σε είκοσι λεπτά της ώρας βρέθηκαν κοντά στο τεράστιο ζώο, που από πάνω του πετούσαν κηλόα ένα πλήθος πουλιά.

— Τι τέρας! έρώναζε ο Νάβ

Πραγματικώς! Η φάλαίνα εκείνη, από τους γίγαντες του είδους της, είχε μάκρος ογδόντα πόδια και θα έζύγιζε το λιγώτερο εκατόν πενήντα χιλιάδες λίτρες!

Δεν έκινεϊτο καθόλου, ούτε προσπα-

θούσε να φύγει απ' τα ρηχά και να ξαναρχίσει το κολύμπι.

Σε λίγο η άμπωτις συμπληρώθηκε, τα νερά τραβήχθηκαν κι' από πίσω και τότε οι άποικοι μπόρεσαν να περιτριγυρίσουν το κήτος και να έξηγήσουν την άκίνησίαν του.

Ήταν νεκρό. Ένα καμάκι έβγαине από το άριστερό του πλευρό.

— Μπ! υπάρχουν λοιπόν και φαλαίνοθηροι στα μέρη μας; ρώτησε άμέσως ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Γιατί; έκαμε ο ναύτης.

— Μ' άφου το καμάκι ύπάρχει ακόμη εκεί...

Δεν σημαίνει τίποτα, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Έίδα φάλαινες να κάνουν χιλιάδες μίλλια μ' ένα καμάκι στο πλευρό και δεν είναι καθόλου εκπληκτικό αν αυτή κτυπήθηκε στον Άτλαντικό κ' ήλθε να φορήσει στον Ειρηνικό!

— Έτσι λές; είπε ο Σπίλεττ, που η έξηγησις αυτή δεν τον έπειθε.

— Ναί, είναι πιθανώτατο, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ. Άλλ' ως ιδούμε αυτό το καμάκι. Μπορεί οι φαλαίνοθηροι, κατά τη συνήθειά τους, να έχουν χαράξει επάνω τόνονα του πλοίου τους...

Ο Πέγκροφ απέσπασε το καμάκι από το σῶμα του κήτους και διάβασε:

Μαρία—Στέλλα

Βινεγιάρδ (*),

— Το καράβι ήταν από το Βινεγιάρδ! έρώναζε. Είνε καράβι της πατρίδος μου! Η «Μαρία Στέλλα»! Ωραία «φαλαίνοθηρίς» που την έζέρω καλά. Ω, φίλοι μου! Καράβι από το Βινεγιάρδ! Φαλαίνοθηρίς του Βινεγιάρδ!

Και κραδαίνων το καμάκι, ο ναύτης επανελάμβανε με συγκίνησι τόνονα της άγαπημένης του πατρίδας!

Επειδή όμως η Μαρία—Στέλλα δεν ήταν πιθανόν να έλθει να ζητήσει τη φάλαίνα που καμακώθηκε απ' αυτή, οι άποικοι αποφάσισαν να την δουλέψουν πριν αρχίσει η άποσύνησις. Τάρπακτικά πουλιά, τα σαρκόβόρα, που τριγγύριζαν από ημέρες την πλούσια αυτή λεία, ήθελαν και καλά να την κάμουν δική τους γι' αυτό άναγκάσθηκαν να τα διώξουν με τουφεκιές.

Ο Πέγκροφ, που είχε άλλοτε ύπηρετήσει σε μια φαλαίνοθηρίδα, ήξερε να διευθύνει μεθοδικά την εργασία, — έργα-

(*) Λιμνή στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης.

σία πολύ δύσκολη κι' άρκετά άηδιατική, που βάσταζε τρεις δόλοκληρες ημέρες. Το πῶμα του κήτους ανοίχθηκε, χωρίσθηκε, καθάρίσθηκε, κομματιάσθηκε. Και πρώτα-πρώτα όλο το λαδί κόπηκε σε τέτες παράλληλες, έπειτα σε κομμάτια που το καθένα πρέπει να ζύγιζε χίλιες λίτρες — φαντασθήτε όγκος! — και τέλος λυώθηκε σε μεγάλα πήλινα άγγεία, που τα έφεραν επί τόπου, γιατί δεν ήθελαν να βρωμίσουν τα περὶχωρα της Τερψιθέας. Με το λυώσιμο, το λάδι έχασε το ένα τρίτο του βάρους

μ' ες από κερατώδη ύλη, πολύ ελαστική, που έσχημάτιζαν σαν δυο πελώρια κτένια. Τα δόντια, να πούμε, αυτών των κτενιών, έξη πόδια μακρὰ το καθένα, χρησιμεύουν για να συγκρατούν τῆς μυριάδες των ζωαρίων, μικρών ψαριών και μαλακίων, με τα όποια τρέφεται η φάλαίνα.

Άφου λοιπόν οι άποικοι έπληραν ό,τι τους έχρειάζετο, άφισαν το επίλοιπο πῶμα στη διάθεσι των πουλιών, βέβαιοι ότι σε λίγο δεν θα έμενε ούτε ίχνος του, κι' εξακολούθησαν τῆς καθημερινάς τους εργασίες στο Γρανίτινο Παλάτι.

Άλλα πριν γυρίσει στο ναυπηγείο, ο Κύρος Σμιθ πήρε καμμία δωδεκαριά μπαλένες και τῆς έκοψε καθεμιά σε έξη ίσα κομμάτια, που τα έξυσε σῆς άκρες, για να γίνουν μυτερές.

— Σε τι θα μᾶς χρειασθούν αυτά, κύριε Σμιθ; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Τον χειμῶνα θα ιδῆς, που θα έχωμε και πάχη, άποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Δεν έννοῶ.

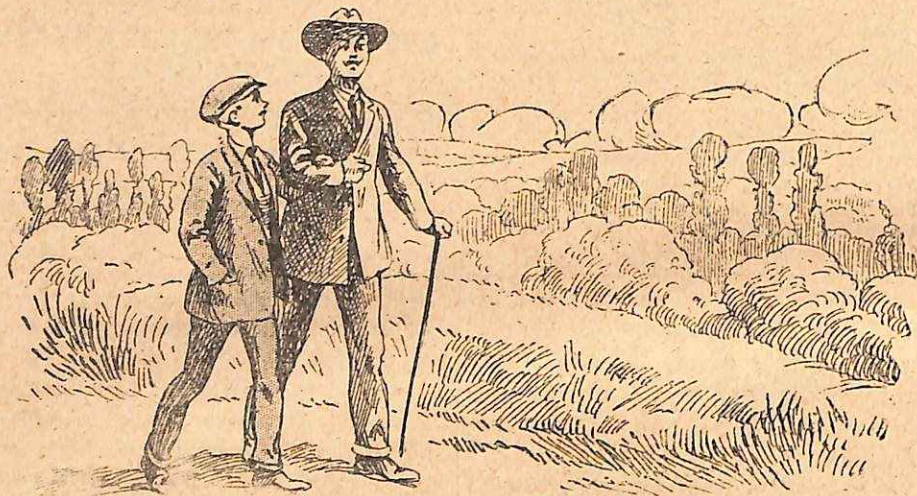
— Θα σε κάμω να έννοῆς.

Και ο μηχανικός έξηγήσεν, ότι τον χειμῶνα, θα εκύρτωνε εκείνες τῆς μπαλένες, θα τῆς έπότηζε με νερό ως που θα έρυλακίζοντο σ' ένα στρώμα πάγου κι' έτσι κυρτωμένες θα τῆς έσπερνε στο χιόνι, άφου θα τῆς σκέπαζε με λίγο ξύγκι. Άς υποθέσουμε τώρα, ότι κάποιο πεινασμένο ζῶο καταπίνει εν άπ' αυτά τα δολώματα. Τι θα συμβῆ; Η θερμότης τῆς κοιλίας του θα λυώση τον πάγο που κρατεί κουλουριασμένη τη μπαλένα. Κι' αυτή τότε θα τενωθῆ, θάνοιξη διά μιάς και θα τρυπήσει με τῆς μύτες της το ζῶο.

— Πολύ έξυπνο! έρώναζε ο Πέγκροφ. Έτσι θα σκατώνουμε ζῶα χωρίς να ξοδεύουμε μακαρούτι και σφαίρες!

— Δεν είναι δική μου έφεύρεσις, έπρόσθεσε ο μηχανικός. Τέτοια δολώματα μεταχειρίζονται οι άλευσιανοί κυνηγοί τῆς ρωσικής Άμερικής για λύκους, άλεπούδες, άκόμη και πάνθηρες.

Εν τῷ μεταξύ, το κτίσιμό του καϊκιού προχωρούσε και κατά τα τέλη του μηνός ο σκαλετός ήταν σχεδόν τελειωμένος. Ο Πέγκροφ εργάζετο με άπαράμιλλο ζήλο κι' έπρεπε να χῆ την σιδε-

«Ξανάρχισαν η ώρες έκδρομες...» (Σελ. 408 στ. α.)

την ημέρα που έφυγε από τη Χάβρη. Κι' άφου τα έμαθε πιά όλα, ο πατέρας μιλούσε για τον Άντωνάκη, τη Βιολέττα, τον γιατρό Τζακ Ντεμπύρ, την Καρακάξα, τον Φορμίντο, τον «παραφέντη», σά να τους είχε γνωρίσει κι' αυτός.

Όσο για το «κίνημα» του Πετράκη, να φύγει δηλαδή μονάχος του από το σπίτι και να ταξειδέψῃ ως το Παρίσι με τόσο «άνώμαλο τρόπο», ο Παύλος Μπερώ δεν τον «εμάλυνε» καθόλου, όπως μια στιγμή είχε φοβηθῆ ο μικρός. Κάποτε μάλιστα του είπε:

— Καλά έκαμες! Άφου μπόρεσες και τάβγαλες πέρα... Είνε καλό ό,τι τελειώνει καλά, δηλαδή ό,τι έχει καλό αποτέλεσμα. Τα δυστυχήματά σου ήταν περαστικά, 'ς όλα φέρθηκες σαν τίμιο παιδί, ώστε δεν μπορώ ναχω παράπονο.

Μια μέρα πήγαν ως την όδον Βοτανικού Κήπου και ρώτησαν στο ξενοδοχείο Μπὸν-Ρεπό. Υπήρχε πραγματικώς «ταχυδρομείο» για τον Πετράκη, ένα γράμμα από τον κύριο Λακρουά και

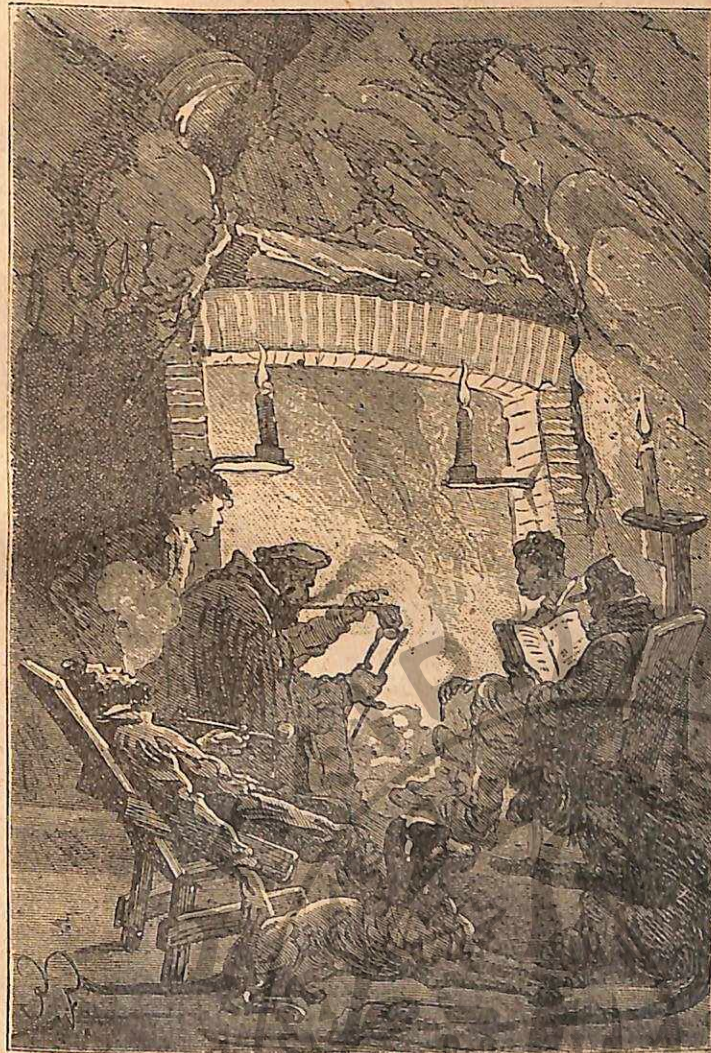
θήση πολύ. «Όση άνάγκη κι' αν είχε, όσο δίκη κι' αν ήταν να ξεεσκάσει ο Πετράκης ύστερ' από τόσες θλιβερές περιπέτειες που πέρασε, έπρεπε ναρχίσει πάλι τα μαθήματά του. Ο κ. Μπερώ λοιπόν τον πήγε στο περίφημο Δύκειο Κοντορσέ και τον έγραψε μαθητή έξωτερικό. Και να πούμε την αλήθεια, με μεγάλη προθυμία ο Πετράκης ξανάνοιξε τα βιβλία και τα τετράδια, που τα είχε φορώσει στον πετεινό τόσους μήνες...

Κ' έλεγε φαιδρά:

— Ω, τα παιδιά του σχολείου που μουρμουρίζουν μια μετάφρασι ή στενοχωριούνται για μια έκθεσι Ιστορίας, δεν ξέρουν τί θα πῆ να ξεφορτώνης κάρβουνα ή να μπαίνεις σταδμαντοπωλεία από τους φεγγίτες των υπογείων. Άν έδοκίμαζαν ποτέ κι' αυτά τα επαγγέλματα, σαν και μένα, θα καταλάβαιναν πόσο ευτυχισμένα είναι στο σχολείο και δεν θα παραπονιούνταν ποτέ!...

(Έπεται το τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Κι' ο καιρός περνούσε ευχάριστα...»

ἀλλὰ χωρίς τὰς λέξεις πού 'ς ἐν τὸν τόπον μόνον συνηθίζονται, δηλαδή τῆς τοπικῆς. Μὰ ἐστὶν πρέπει νὰ γράφεται ἡ Δημοτικὴ: γενικὴ, πανελλήνιαν. —Ναί, μπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ διήγημά σου καὶ ἐγὼ τὸ δίνω ἐκεῖ πού θέλεις: γιὰ νὰ κριθῇ.

Στὸν «Κόσμον», τὸ νέο περιοδικὸν πού ἐκδίδουν δύο Διαπλάστουλα, εὐχομαι καθεὺς εὐδοκίμησι..

Φαίλας ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Φειδίας (τί χαρά! ἐίχαμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε σχεδὸν ἕνα χρόνον!) Διαβολάκι τῶν Πυργίων, Ἀγγ. Γ. Γοιμάνης, Νίκη, Ἰερὸς Ἀγών (ποῦ τὸν εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων), Ἀριστοάρχος ὁ Σάμιος, Ἀντισμένη Γαζία, Μικρὸς Ἀχαιοὺς (περαστὶς!) καὶ Οὐράνιος Θόλος. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγέλαις τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Σ ἕνα κοιμητήρι». — «Υμνος στὴ Διάπλασι». — «Φτερουγίσματα» κτλ. — «Τὸ Χρυσάνθεμον». — «Θέμα». — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδωμάδ. Διαγωνισμοὺς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νὰ ταλάξουν: — ὁ Φαληρικὸς Διάβολος (0), με Συριακὴν Αὔραν, Ξενιτεμένο Συριανάκι, Ἀλυσμένην Σῶρον, Δικέφαλον Ἀετὸν. — τὸ Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεὺς (0) με Διάβολον Ξειδῶτον, Μελαχροινὸν Διαβολάκι, Διαβόλου Κέρατο. — τὸ Μελαχροινὸν Διαβολάκι (0) με Ξεφτέρι τῆς Νίκης, Μελαχροινὴν Σωφροδέτιαν, Ξανθὴν Μελαχροινούλαν, Ματωμένο Δουλοῦδι. — ἡ Δευκὴ Καμέλια (0) με Ῥομεράλдан, Ζινέτταν. — ἡ Ἀντισμένη Γαζία (0) με Χιωτοπούλαν, Ξανθὴν Πυργηποπούλαν, Μυρκέ. — ὁ Ἀνδρεῖος Ἀνδρῖος (0) με Δοξαμένο 21, Δευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, Ἑλληνικὴν Αἰγλήν, Ῥομεράλдан, Τοισέγυνην, Ζινέτταν, Ἰδιότροπην, Ἀκτὴν, Μαρκησιαν. — τὸ Χαμόγελο τοῦ Πόνου (0) με Χαμόγελο τῆς Νίκης, Νίκην, Γενναῖο Ἑλληνοπούλο, Ἀερόμητον Ἀμαζόναν, Γυναιωτάκι, Μελαγχολίαν, Σαπουνόφουσκον. — ἡ Ἀνέσπερος Δόξα (0) με Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Πρὸς τὴν Δόξαν, Ἀστέρτα τῆς Δόξης, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἀθάνατον Δόξαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μελαχροινὸν Διαβολάκι (δύνασαι διὰ τῶν Μ. Ἀγγελίων) Ἀρσὴν (καί, ἐλήφθησαν) Δευκὴν Καμέλιαν (τὸ εὐχομαι ὀλοφύγως). Ἐβελιν Νέον (ἀπ' ὅλα θὰ προκηρῶ τοῦ χρόνου). Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν (ἔχει καλῶς). Ἀνδρὸς τοῦ Ἀγροῦ (συνεμαρφώθη) Ἑλληνικὸν Αἶμα (εὐχαριστῶ διὰ τὸν διενεργούμενον ἔρανον τοῦ Συλλόγου καὶ χαίρω πού ἔγινε καλὰ ὁ πρόεδρος σας) Τρελλὸν Κεφαλωνίτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ βραβεῖον ἔστειλα) Ξανθὴν Πυργηποπούλαν (στὸ προσεχὲς θὰ δῶλον αὐτὰ πού μου γράφεις γιὰ τὴν Κυριακήν) Ἀνέσπερον Δόξαν (θὰ ἐπρόσθετα) Μικρὸν Ἀθηναῖον (Δελτίον Ἐγγραφῆς ἔστειλα εἰς ὅλους ἐν γένει, με τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ αὐτοὶ πού ἔχουν ἀναγνώσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν, θὰ ἡμπορέσουν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν διὰ κανὲν ἑσπάρθωμα) Τολμηρὸ Ἑλληνοπούλο (χαίρω πολὺ) Δοξαμένο Βίκοσινα (τὸν παλαιὸν μου φίλον ἱλαρχον καὶ Α. Κ. εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια· εἶπέ μου ὅτι ὁ ἴδιος καὶ Π. ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε διευθυντὴς καὶ ἐκδότης) Ἑλληνα Νικητὴν (φυλλάδιον ἔστειλα εἰς Κόρινθον ὁ «Κοσμοκράτωρ» εἶνε ἄλλο μυθιστόρημα) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (νὰ τὴν στείλῃς τὸ ταχύτερον, διότι ἡ δημοσίευσίς τῶν φωτογραφιῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ) Ἑλλάδα τῶν Ὀνειρῶν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἀθαν. Γ. Μαντόπουλον (βραβεῖον ἔστειλα) Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεὺς (δὲν ἐλήφθη προηγουμένη) Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Νοεμβρίου, ἀπάντησα εἰς τὸ προσεχές.

Αἱ Διαλέξεις τῆς Ἀκαδημίας: — Ἡ γ' διάλεξις τῆς Ἀκαδημίας τοῦ κ. Κωνσταντίνου γίνεται σήμερον Σάββατον. 5 1)2 μ. μ., εἰς τὸ Θέατρον Μαρίας Κοτοπούλης. Ὁμιλητὴς ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλος με θέμα: «Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Κωνσταντίνου Χρηστομάνου». Δύναται νὰ παρευρεθῇ ὅποιος θέλῃ, πληρώων 1 δραχμὴν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Δουλοῦστον Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Φεβρουαρίου

639. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ὅτι δὲν κλαίω, θὴ... τὸ πῃ

Ὅστις με ἀντικρύσῃ

Γελῶ καὶ γέλασε καὶ σύ,

Ποῦ ἴσως μ' ἔχεις λύσῃ.

640. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Συνήνωσα με ἄβρον

Καὶ ὄνομα πλανήτου,

Καὶ ὁ γιὰ τοὺς μου δίνει

Γραμμένο ἕνα χαρτί του.

641. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγραφος

Ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κοράκου

Πάντοτε θάκούσῃς κρά

Καὶ μὴ χάνεσαι τοῦ κάκου

Γιὰ νὰ βγῇ λαίμαρξ καὶ οὐρά.

642. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸν μου ἄγιος, μέγας ἐκ τῶν γνωστών.

Τὸ θηϊκὸν μου πόλις, τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Τὸ οὐδέτερον συνώνυμον τοῦ Κράτους, εἴτε χώρα.

Μὰ καὶ τὰ τρία εὐκόλα θὰ εὕρῃς, λῦτα, τώρα.

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τῆς

ΙΔΕΩΔΟΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ]

643. Κυβόλεξον

1. Χρῶμα βαθύ καὶ σκοτεινόν.

2. Κάποια παλὰ βασίλισσα.

3. Μία τοῦ Αἰγίου νήσος.

4. Ἐπίθετο.

5. Ὁμορφο πτηνόν.

Καὶ τώρα, φίλε, μίσησ.

Σὺ θὰ με λύσῃς; — ἴσως!

644. Συλλαβικὸς Ῥόμβος.

* — * — *

* — * — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *

* — * — *